

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

La minoría parlamentaria Republicana A LA NACIÓN

INFRINGIENDO deberes de consideración y respeto á las Cortes, en vez de citar á domicilio á diputados y senadores, como ambas Cámaras acordaron, ha publicado la *Gaceta* el real decreto de suspensión de sesiones, invocando algún precedente fácil de hallar, aquí donde tanto abunda para todo lo malo.

Y en verdad que jamás estuvo más clara la obligación de dar explicaciones acerca de una crisis irracional por lo inoportuna y antiparlamentaria; pero cuyos inconfesables orígenes son de todo punto conocidos.

Esa crisis se ha hecho, más que contra los republicanos, contra la nación.

Ha causado terror que á nuestro triunfo de Abril siga otro mayor en Noviembre; y, con absurda ceguera se ha creído discreto, justo y prudente prepararse á hacer las elecciones municipales por los viejos procedimientos,

cerrando de golpe y en mal hora el paréntesis abierto por el Sr. Maura con aplauso de la opinión pública, mas visto con alarma y pena por quienes estiman que la falsedad y el fraude bastan á cimentar el prestigio de su poder; estableciéndose de esta suerte una interinidad arbitraria que no ha de merecer la aprobación de nadie, salvo de sus autores y favorecidos, algunos de éstos á título de relaciones palatinas. Los republicanos se dan por notificados y se aperciben á la defensa del derecho.

Pendientes de la aprobación del Parlamento quedan proyectos de ley que el Gobierno derribado consideró urgentísimos; y ya se habla de hacer por decreto lo que debe hacerse por ley, procedimiento que, como ministro de Hacienda condenó el Sr. Fernández Villaverde, y que ahora no debe tener por bueno como presidente del Consejo.

Mayor gravedad entraña, y más vigorosa condenación merece, la situación creada á las fuerzas de mar y tierra que desde el 1.º de Enero último carecen de existencia legal.

Violado el art. 88 de la Constitución, según el cual las Cortes fijarán todos los años, á propuesta del rey, la

fuerza militar permanente de mar y tierra, y en flagrante olvido el tercero, conforme al que «todo español está obligado á defender la patria con las armas cuando sea llamado por la ley», queda agravada la infracción constitucional y privado el Gobierno de todo fundamento legal para fijar en 1.º de Septiembre próximo el contingente de hombres que deba ser llamado al servicio.

Menospreciada la dignidad de las Cortes, violada la Constitución en aquello mismo que es base de las libertades públicas; los que subscriben protestan enérgicamente contra lo que consideran como el funesto retonar de los obstáculos tradicionales que determinaron la Revolución de 1868.

Madrid 22 de Julio de 1903.

Nicolás Salmerón y Alonso.—Melquiades Alvarez.—Jaime Anglés.—Gumersindo de Azcárate.—Pablo Barbe.—Vicente Blasco Ibáñez.—Juan María Bofill.—Joaquín Costa.—Nicolás Estévez.—Fernando Gasset.—Adolfo Gil y Morte.—Donato Gómez Trevijano.—Emilio Junoy.—Rafael María de Labra.—Alejandro Lerroux.—Manuel Llano y Persi.—José Lletjet.—Ramón

Mayner.—Emilio Menéndez Pallarés.—Miguel Morayta.—José Muro.—Julian Nougés.—Leonardo Ortega.—Manuel Perea.—Francisco Pi y Arsuaga.—Jacinto Octavio Picón.—Rafael Prieto y Caules.—Calixto Rodríguez.—Constantino Rodríguez.—José María Vallés y Ribot.—José Zulueta.

LA SENMANA DE DIJOURS Á DIJOURS

QUALSEVOL foraster que l' altre dissapte al dematí hagués arribat á Barcelona, lo menos s' hauria figurat qu' estavim amenassats d' una terrible invasió estrangera.

¡Quina exhibició de forasas per tot arreu!

L' últim moment

.....Y l' ánima se 'n va pujar al cel!...

J. Ferrer

Una cosa es predicar...

—Caríssims germans: No hi ha res al món tan feo com robar...

Civils per aquí, civils per allà, la policia per la dreta, la secreta per l'esquerra...
No més faltava l'artilleria rodada al Pla de la Boqueria i l'Pelajo fent maniobras al surtidor de la plassa Real.

Y en resum ¿per qué tot aquest aparato bélic? Perque a la plassa de Toros de la Barceloneta s'hi celebrava un meeting obrer, organitzat per 70 societats que demanen al govern la llibertat dels treballadors presos o detinguts en diverses poblacions d'Espanya, ab motiu dels freqüents conflictes que entre 'l capital i 'l treball s'ocasionan.

El meeting tingué lloch, y á pesar del extraordinari zel demostrar pel senyor governador y del portentós luxu de sabre desplegat, l'acte terminá en mitj del ordre més perfecte.

Es d'esperar que 'l noble pensament que inspirá aquesta reunió popular, secundat ab viu interés per alguns diputats republicans que aquí y á Madrid han visitat repetidas vegades á las autoridades demanant lo mateix, obtindrà en plasso breu la satisfacció deguda.

El poble ha enrahonat.
El Govern té la paraula.

¡Cóm alegre l'ánim l'espectacle ofert pels elements radicals espanyols al reunirse en distintes localitats el día 29 del corrent pera celebrar l'aniversari de la publicació de la ley Mendizábal, qu'expulsá d'Espanya á totas las ordres religiosas!

A Madrid, á Barcelona, á moltas otras poblacions s'han celebrat meetings y veillées, ahont, ab virils accents, s'ha exigít la reproducció d'aquella ley redemptora que, en moments verdaderament crítics, salvá á Espanya de la ruína.

Xeixanta sis anys han passat desde llavoras, y á pesar del temps transcorregut, durant el qual hem vist enfonzarse tronos, cambiarse reys y neix y morir tota mena de institucions, respecte á aquest punt sembla que no hagi variat res.

Els mateixos frares que llavoras se 'ns menjavan se 'ns menjan avuy; la mateixa onada negra qu' en aquella época memorabl invadia la pobla nació espanyola, tacantla ab els horrors de la guerra civil y convertintla en escarni y vergonya d'Europa, la mateixa onada la cubreix avuy, prenent ofegar totas las sevas aspiracions de progrés y fentla anar ignominiosament á la qua de las nacions civilizadas.

¿Quán sortirà un altre Mendizábal que sápigas fer per la Espanya del sigle XX lo que per la del sigle XIX va fer aquell gran home?

La nació l'espera; l'osadia de la fiera clerical exigeix imperiosament la seva prompta aparició.

Entre en Salmerón ab els seus discursos y en Costa ab las sevas cartas, acabarán per fer agafar una patalleta al govern, que potser el porti á la sepultura.

Las cartas de 'n Costa son terribles. Y lo pitjor es que 'l diputat aragonés no peca de mandrós y las escriu ab una facilitat qu' enamora.

En el meeting celebrat al teatro Líric de Madrid va llegirse'n una, tan tremenda y contundent, qu'en Villaverde, sens dupte per demostrar que á n' ell no se l'intimida, va portarla als tribunals.

Y ¿qué ha succehit? Que pensantse senyarse s'ha tret els ulls. Al nostre Costa se li ha pujat la mosca al nas, y ha escrit un'altra carta tan contundent, tan tremenda, tan formidable com la primera.

Y ara que vaji 'l Govern denunciántlashi y entregantlas al jutje.
Avans no li acabarà á n'en Costa la tinta, el paper... y las agallas!

De Roma no se sab res. S' entén, res que mereixi l'honor de figurar en aquesta crónica rápida.

L'única noticia de relativa importancia que d'allá 'ns arriba es que l'anell del Papa, el famós anell del Pescador, que serveix per sellar els documents pontificis, ha sigut robat. Ni més ni menos: robat.

Y com que ha d'haver sigut robat al Vaticá ma teix, y allí no hi entran trinxerayres, ni reventadors de pisos, ni tomadors de cap classe, sinó cardenals, bisbes y altas personalitats sagradas... treguin vostés mateixos la conseqüencia.

Siga com vulga, perque 'ls capellans ens tinguin alguna cosa que agrahir, volém ferlos el favor de publicar aquest anunci:

«Qualsevol y qualsevolga que hagi trobat l'anell del papa que l'altre día va ser robat al palau del Vaticá, que 'l porti al cardenal Oreglia, que segurament li donará las gracias... y hasta potser una benedicció.»

AQUÍ 'LS ESPEREM

MINISTERI d'estiu, ministeri de la fresca, ministeri de rayadillo, ab aquests y altres noms pel mateix estil ha sigut designat el govern que presideix en Villaverde. Y s'ha de confessar que tots li escaühen.

Ministeri d'estiu, per l'estació en que ha vingut al món; ministeri de la fresca, perque se 'n necessita molta, per constituir un govern mitj d'amagatots y no tenir ni la consideració de presentarse á las Cortes á ensenyar la cara; ministeri de rayadillo, per estar format de aquesta tela barata y poch consistent.

Y encare aquest vestit no es nou de trinca, ni l'han tallat de una mateixa pessa. Está fet de retalls y de pedassos, y alguns d'aquests están mitj esllargats, y 'ls altres han perdut el color.

Aixó vol dir que la monarquia ha acabat la tela. Si no utilisés aquests desvetxos ¿volen fer el favor de dirme com aniria vestida?

La veritat es que la formació del nou ministeri, més que altra cosa sembla una guassa.

Perque si era difícil lligar caps ab l'anterior, si 's feya cada día més dificultosa la permanencia en el poder de la conjunció Silvela-Maura ab en Villaverde en la Presidencia del Congrés, ¿cóm ha de ser viable una solució Villaverde, donantli per companys á uns quants lloch-tinents de 'n Maura y de 'n Silvela?

Difficultats hi havia avants pera sostenir una situació tan antagonica. Majors serán las que 's presenten en lo successiu, per ser encare major l'antagonisme y no tenir els ministres nous l'autoritat dels capítostos de las distintes fraccions en qu' está dividida la majoria. Se comprén que 'l nou ministeri haja prescindit de presentarse á las Cortes á donar compte de la seva constitució y á formular el seu programa. No ja las oposicions, els mateixos diputats de la majoria haurían donat compte d'ell.

No s'hi ha presentat, perque el mateix té la convenció de que no es ni tan sisquera presentable.

Revelació del disgust que ha produhit entre 'ls mateixos conservadors es la dimissió del senyor Burgos del alt càrrech que desempenyava en el ministeri de Agricultura, qui al ser sollicitat pera que continués en el seu puesto, va respondre qu'ell no estava disposat á prestar els seus serveys als que acabaven de consumir una traició contra 'l seu partit.

Revelació de aquest mateix disgust la dimissió del Marqués de Portago, que venia desempenyant de una manera digna l'arcaldia de Madrid, el qual al cessar en el seu càrrech pronunciá un notable discurs de tremenda oposició, subratllat ab els aplausos calorosos del consistori.

«El barómetro de la Bolsa—va dir—en el que alguns venen perdent la seva atenció, té sens dupte importancia; pero es pera 'ls menos. Pera mi y pera 'ls més, l'interés suprem es del poble que treballa y produheix. (Grans aplausos en el públic y en el banch dels conservadors). ¡Ab quánta atenció 's mira si puján ó baixan uns quants céntims els valors! ¡Ab quánta indiferencia 's venhen els sufriments del proletariat! (Estrepitosos aplausos). ¡Pobre govern! Tot just nascut y 'ls seus mateixos amichs ja li aplican aquestas manxiulas que fan butllofa!

Pero ell sembla que no fassi cas de res. Quan la llaga cou, no hi ha com tancar la boca, apretar las dents y ofegar els crits de dolor.

Aixó es lo que fa 'l ministeri Villaverde. No en vá son gallegos la majoria dels ministres, pera fer veure que no 's donan per entesos.

Tenen l'estiu per davant y 's reffan de que molt els ha de valguer el disimulo.

Son débils; pero farán el cor fort.

Possehedors de la máquina de donar tortura al país, procurarán ferla funcionar tot lo que puguin. Té fama en Villaverde d'home enérgich y de molta grapa; la té en García Alix d'home de poch escrúpul, y al un y al altre se 'ls supo á encaterinats ab l'idea de acabar ab la preponderancia del partit republicá tan alarmant pera las institucions.

Ja han donat las primeras senyals dels seus intents.

El dret de manifestació queda abolit. En lo suc-

cessiu. Qui vulgui funcions de iglesia, que se las pagui.

Per altrats atencions més útils han de servir els fondos municipals.

Els crits de ¡Viva la República! que durant el discurs de 'n Salmerón varen donarse en el Congrés, varen ser excluidos del Diari de sesiones.

No hi fá res.

No es possible que ningú tingui forsa bastant per excluirlos del cor y la conciencia de la inmensa majoria dels espanyols.

Un dels nous ministres, en García Alix, la vigilia de ser nomenat, deya en el Congrés desde 'l banch de la Comissió del Mensatge, que una crisis ministerial en tals moments seria absurda, y que un cambi de govern equivaldria á un acte de locura y fins á un suícid.

Y l'endemá se suicidava acceptant una cartera.

Per lo tant, ja ho podem dir ab tota la veu: es un mort.

Diuhen de Madrid que algún diputats ministerials s'han presentat á n'en Silvela pera manifestarli 'ls seus desitjos de retirarse de las Cortes y fins de la política.

¡Bon sntoma!

La situació comensa á ferse fástich á sí mateixa!

Diuhen de Roma que 'l cadáver embalsamat de Lleó XIII havia arribat á un estat tal de magrura, que no pesava més que 38 kilos.

¡Figúrinse á qué han quedat reduhuts els restos de un dels Papes de més pes!

La mort, la gran igualitaria, aquesta sí qu' es l'única infalible.

A Roma s'ha deixat sentir aquests días un débil terremoto que ha repercutit en molts punts d'Italia. Al comentarho, algún diari fa constar la casualitat de trobarse tots els llops cardenalís en el Vaticá y exclama: ¡Tindrà que veure alguna cosa 'l fenómeno subterrani ab la mort del Sant Pare y ab las batussas dels seus successors per arramblar ab la tiara?

Creym que sí; el fenómeno no es tal terremoto. Es que Lleó XIII s'estremeix de vergonya al veure 'ls desvergonyiments dels seus hereus.

El senyor Villaverde 'ns va resultant un successor del tranquil Silvela.

Ara diu que avans de resoldre la qüestió social á Catalunya, por la que se preocupa mucho este gobierno, precisa que hi hagi un ambient de pau y de concórdia...

¿Y qué farà ell per la pau y la concórdia somiadas? Enviar doscents guardia civils més pera que vagin á las portas dels mitins.

Aixís entenen la pau els paus dels nostres governants.

El ministre d'Agricultura s'ha posat al cap l'extremi de la llagosta, aquesta plaga assoladora de molts camps espanyols.

No dubtem que al fi sortirà ab la seva. Lo que creyem es que a pesar d'aixó 'ls agricultors no quedaran del tot contents.

Per qué? Perque ademés de la llagosta els pagesos sofreixen un'altra plaga no menos terrible: la plaga dels governs, que per un cantó pretenen conservars'hi 'ls camps y els fruyterars, y per l'altre se 'ls menjan las cullitas.

Ha sigut molt llegit entre 'ls elements avansats, l'article publicat en El Popular, de Málaga, pel nostre bon amic y correligionari Sr. Giner de los Ríos, titulat el futuro Ejército de la República.

Conté 'l citat treball, escrit ab singular competencia, moltas ideas que las personas ilustradas y pensadoras no deixaran de meditarlas.

En Joaquín Costa ha sigut un dels primers que han felicitat á n'en Salmerón pel seu discurs, calificantlo de ilustre amigo y jefe.

Y en quant á sas tendencias gubernamentals, el digne representant de las classes neutras, sens dupte las reservará per després de ser proclamada la República.

Avuy com avuy, la virilitat dels seus accents está consagrada per enter á l'acció revolucionaria.

Ell es qui, afrontant persecucions y processos, senyala al poble espanyol el camí més expedit.

No s'ha atrevit l'arcalde de Barcelona á proposar al Ajuntament que contribuís á sufragar els gastos dels funerals per l'etern descans de Lleó XIII. Y la veritat siga dita: tampoch n'hauria tret res.

¿Cóm ha de contribuir la ciutat á engreixar á un clero, que ni tractantse de fer bé pel Papa, vol treballar de franch?

De sufragar els gastos aquests va cuidar-se'n una titulada Junta diocesana.

No hi tenim res que dir: ans al contrari, voldríam que aquest antecedent servis de norma pera lo suc-

cessiu. Qui vulgui funcions de iglesia, que se las pagui.

Per altrats atencions més útils han de servir els fondos municipals.

Els crits de ¡Viva la República! que durant el discurs de 'n Salmerón varen donarse en el Congrés, varen ser excluidos del Diari de sesiones.

No hi fá res.

No es possible que ningú tingui forsa bastant per excluirlos del cor y la conciencia de la inmensa majoria dels espanyols.

Un dels nous ministres, en García Alix, la vigilia de ser nomenat, deya en el Congrés desde 'l banch de la Comissió del Mensatge, que una crisis ministerial en tals moments seria absurda, y que un cambi de govern equivaldria á un acte de locura y fins á un suícid.

Y l'endemá se suicidava acceptant una cartera.

Per lo tant, ja ho podem dir ab tota la veu: es un mort.

Diuhen de Madrid que algún diputats ministerials s'han presentat á n'en Silvela pera manifestarli 'ls seus desitjos de retirarse de las Cortes y fins de la política.

¡Bon sntoma!

La situació comensa á ferse fástich á sí mateixa!

Diuhen de Roma que 'l cadáver embalsamat de Lleó XIII havia arribat á un estat tal de magrura, que no pesava més que 38 kilos.

¡Figúrinse á qué han quedat reduhuts els restos de un dels Papes de més pes!

La mort, la gran igualitaria, aquesta sí qu' es l'única infalible.

A Roma s'ha deixat sentir aquests días un débil terremoto que ha repercutit en molts punts d'Italia. Al comentarho, algún diari fa constar la casualitat de trobarse tots els llops cardenalís en el Vaticá y exclama: ¡Tindrà que veure alguna cosa 'l fenomeno subterrani ab la mort del Sant Pare y ab las batussas dels seus successors per arramblar ab la tiara?

Creym que sí; el fenomeno no es tal terremoto. Es que Lleó XIII s'estremeix de vergonya al veure 'ls desvergonyiments dels seus hereus.

El senyor Villaverde 'ns va resultant un successor del tranquil Silvela.

Ara diu que avans de resoldre la qüestió social á Catalunya, por la que se preocupa mucho este gobierno, precisa que hi hagi un ambient de pau y de concórdia...

¿Y qué farà ell per la pau y la concórdia somiadas? Enviar doscents guardia civils més pera que vagin á las portas dels mitins.

Aixís entenen la pau els paus dels nostres governants.

El ministre d'Agricultura s'ha posat al cap l'extremi de la llagosta, aquesta plaga assoladora de molts camps espanyols.

No dubtem que al fi sortirà ab la seva. Lo que creyem es que a pesar d'aixó 'ls agricultors no quedaran del tot contents.

Per qué? Perque ademés de la llagosta els pagesos sofreixen un'altra plaga no menos terrible: la plaga dels governs, que per un cantó pretenen conservars'hi 'ls camps y els fruyterars, y per l'altre se 'ls menjan las cullitas.

Ha sigut molt llegit entre 'ls elements avansats, l'article publicat en El Popular, de Málaga, pel nostre bon amic y correligionari Sr. Giner de los Ríos, titulat el futuro Ejército de la República.

Conté 'l citat treball, escrit ab singular competencia, moltas ideas que las personas ilustradas y pensadoras no deixaran de meditarlas.

En Joaquín Costa ha sigut un dels primers que han felicitat á n'en Salmerón pel seu discurs, calificantlo de ilustre amigo y jefe.

Y en quant á sas tendencias gubernamentals, el digne representant de las classes neutras, sens dupte las reservará per després de ser proclamada la República.

Avuy com avuy, la virilitat dels seus accents está consagrada per enter á l'acció revolucionaria.

Ell es qui, afrontant persecucions y processos, senyala al poble espanyol el camí més expedit.

No s'ha atrevit l'arcalde de Barcelona á proposar al Ajuntament que contribuís á sufragar els gastos dels funerals per l'etern descans de Lleó XIII. Y la veritat siga dita: tampoch n'hauria tret res.

¿Cóm ha de contribuir la ciutat á engreixar á un clero, que ni tractantse de fer bé pel Papa, vol treballar de franch?

De sufragar els gastos aquests va cuidar-se'n una titulada Junta diocesana.

No hi tenim res que dir: ans al contrari, voldríam que aquest antecedent servis de norma pera lo suc-

RIPOLL, 27 de juliol

Els pobres ja no poden menjar ni pagant las viandas á cap preu. Els frares instalats vora de Ribas ho agavellan tot avans de que 'ls obrers pugan adquirir els seus aliments, y com qu'ells son els amos dels calés... havém de quedarnos ab gana á cada pas. L'arcalde per la seva part no ha fet res pera solucionar tal conflicte demostrantnos ab aixó qu' es de la seva corda.

¡A quins temps hem arribat, que ni ab quartos á las mans se puga viure, avuy que tothom estima tant el diner!

SEVA, 25 de juliol

El senyor feudal del Monseny té un automóvil. Aixó no tindria res de particular; pero ab dit vehícul y anant á una velocitat de boig ens esvera els animals que troba per la carretera, y aixó no vá. Recordis que l'any passat van juntarse un gran número de carreterers y vehíns pera rebre'l á pedrada limpia, lance que no li devia agradar gayre, quan al veures ovacionat de tal modo

E diu que 'l nou ministre de la Guerra, ni tan sols coneixia de vista als seus companys de ministeri, y que ab en Villaverde no hi havia enraonat més que un parell de vegades y encare superficialment.

Y donchs ¿cóm s' explica que sigui ministre en companyia de uns homes per ell casi desconeguts?

Senzillament, perquè a la casa gran van imposar-lo.

Veils'hi aquí que un no sab si es ministre de la Guerra ó ministre de la Pau. De la Pau pronunciat en francés, es á dir: ministre de la pó.

En Clavé vá dir:

«L' alba somriu.»

Pero quan va escriure aquest vers, no coneixia al Alba, diputat per Valladolid, secretari de la Unión Nacional, y avuy sub-secretari de la Presidencia del Consell de ministres.

Si l' hagués conegut, no hauria dit que somreya, sino qu' era capás de riure's de tot: de la professó, del mort y de qui 'l vetlla y fins de sí mateix.

Aquest Alba es el qu' en la passada legislatura, confirmava el pacte de Lleyda ab els regionalistas cataláns, afirmant que s' havia embarcat ab ells en el mateix tren encare que no tingués la idea de fer junts tot el viatge, ans bé reservantse 'l dret de baixar á l' estació que tingués per convenient.

Y en efecte, ha baixat á la primera: Villaverde, parada y fonla.

Ha baixat y s' ha entaulat.

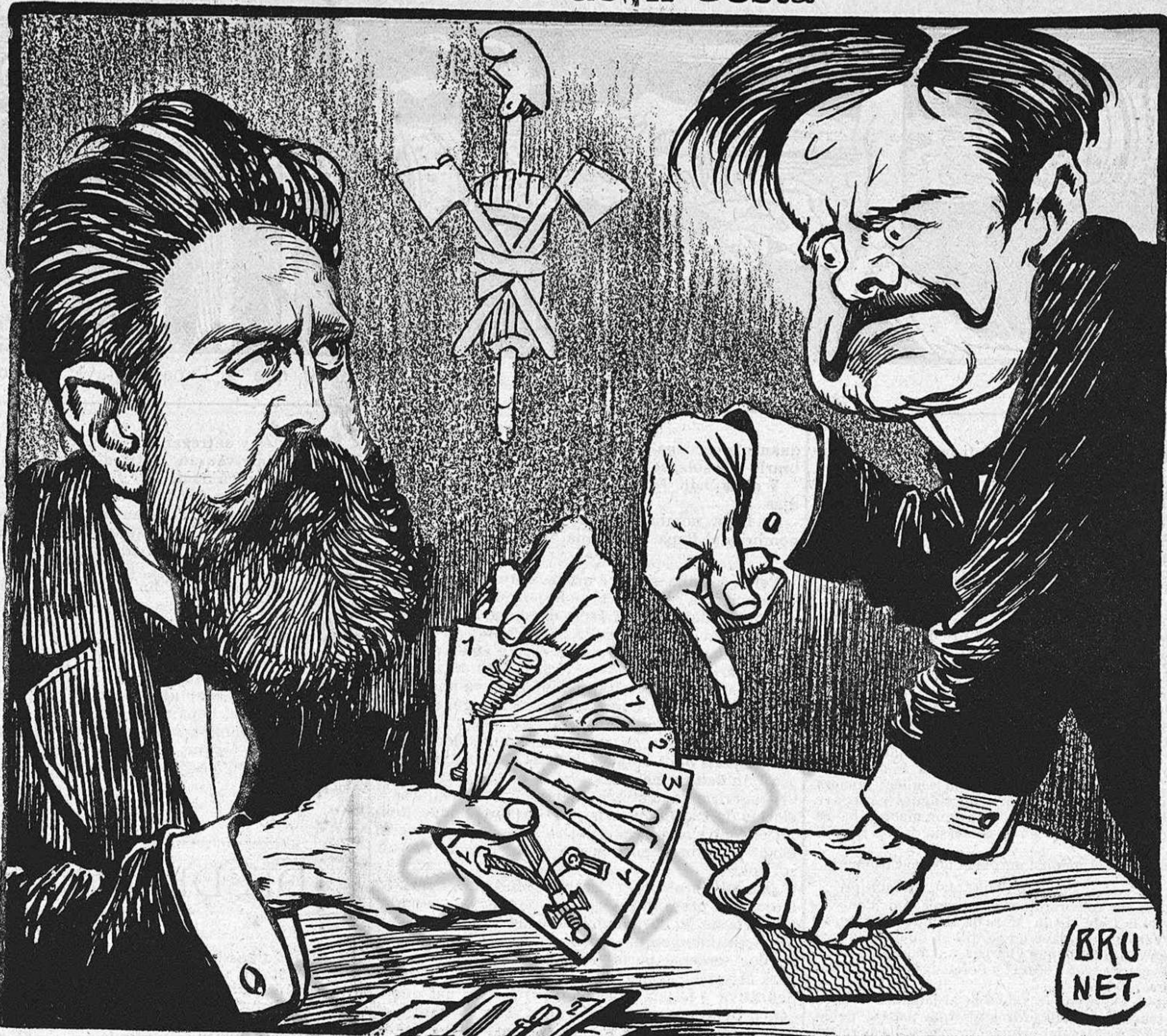
Y s' ha entaulat precisament, en la sub secretaría de la Presidencia del Consell de Ministres, un càrrech que quan feya la propaganda per compte de la Unión Nacional, deya qu' era inútil y qu' era necessari suprimir-lo.

Ja no 's dirá que no procuri la seva supressió. Procura la seva supressió menjantse'l.

Aixó sí, apenas entaulat, de qui primer s' ha recordat ha sigut de 'n Paraiso, el seu antich company de glories y fatigas. Y avants de clavar la primera cullerada al plat, ha demanat tinta, ploma, paper y li ha expedit el següent telegrama:

«Al encargarme de la sub-secretaría de la Presidencia del Consejo de Ministros, reitero al amigo mi cariño y mi adhesión, tanto política como particularmente.»

La carta de 'n Costa

VILLAVERDE:—¡Vinga aquesta carta!.. Me la quedo.

COSTA:—Pero si encare 'n tinch una pila.. Y que hi ha bons trunfos..

La causa de la darrera crissis

¿De qui es aquest peu?

Está vist: desahogats y caragirats de aquest calibre son la gloria de la monarquia.

¿Qui será Papa?

Aquesta es la pregunta qu' está avuy á l' orde del día.

Algúns están per en Gotti; els altres per en Rampolla; fins n' hi ha molts que patrocinan la candidatura del camarlench Oreglia. Camarlench, com ell, era en Joaquim Pecci—diuben,—y sigué elegit.

—Donchs jo no crech que 'n surti—exclamava un reverendo de molts lliuras y bastant xistós.—Pera conquistar la tiara se necessita ser molt dissimulat, y francament, aquest bon senyor ha ensenyat massa l' Oreglia.

Infinitat de mitins s' han celebrat en tot' Espanya pera commemorar la expulsió dels frares.

Si 'ls morts parlessin, ja sé lo que diria en Mendizabal:

—Estich content de veure aquest despertar vostre. Aixís, aixís m' agrada. Pero teniu en compte que nosaltres enraonavam menos y f' yam més.

Papeles son papeles
cartas son cartas
y las cartas de 'n Costa
son papé en alsa.

Entre 'ls católichs ¡horror! s' están fent grans

apostas sobre qui s' emportará la tiara. L' Oreglia y en Vannutelli son els que mes diners tenen al seu favor.

—M' hi jugo 'l cap que sortirá l' Oreglia, deya un. La veritat es que la farsa religiosa s' ha descubert ab totes las sevas trampas y els seus vicis. ¡Pobra Iglesia, arribar á ser pels seus mateixos mantenidors un motiu d' estirar l' oreglia á n' en Jordil!

Vivirt para vert.

Tothom creu imminent una guerra entre Russia y el Japó. En ella, hi moriria molta gent, ¿Y el Czar qué hi diu?... Que li es indiferent... ¡Aixó també ho crech jo!

Per demostrar en Silvela que 'l govern de la monarquia espanyola no está tan sol com va suposar en Salmerón en el seu discurs, digué que l' aliansa ab Fransa podía donarse com establerta y consumada.

La verdadera aliansa ab Fransa, mal que pesi á n' en Silvela, no será un fet fins que las dugas nacions puguin tractarse de República á República.

Caballers: L' avi de Alfá, ¡Justicia!, Perdal-Perbaix, Alivedlos, Román Lojup, Toribio Roca, Andreu Baldu, P. Beranstequi, Rosendo Coll y Estruch, T. B. A., Anara, Joan Mamé, F. Doménech, Antonet B., Carlos B. Fontas, A. Cararach, Andreu Nonell, Fray Caballero, S. R. Ribas de E. C. R. Ribera, Albertet de Vilafranca, Ernesto de V., Sisquet de Gracia, Un retrato y M. J. Font y Tarragon: Una de freda.

Caballers: Quimet Pujol, Enrich Doménech, Joan Catau y F. Virgili R.: Una de calenta.

Caballers: R. R. y V., A. C. y T., M. R., R. P., R. R., Ll., J. M. de G., C. de A., Pep Ll., J. F. B., P. F. B., J. F. G., R. V., J. T. S. y J. B.: Rebut y gracias, un milió.

Caballers: J. C., E. G. Varios interessats, J. Ll., S. N., R. P. S., A. T. y J. R., R. A., P. B. de P., G. R. C. y S. y corregionaris: No publicuem las cartas rebudas per varis motius.—Lucas Dufiot: Las cosetas sí, las cosassas no.—Un dependient: Val més que abogui per tancar á las vuyt... Deixis de amorosas.—A. Ribas Ll.: No li assegurem.—R. Parassol: Resulta trist.—Carinet: ¡Si es tan poca cosa!—Lluís G. Salvador: Gracias per la poesia enviada.—Joanet de Saturnina: Está bé home, está bé.—Nervi: Els seus dibuixos ens han deixat las mans totes tacadas. Ab aixó... ens en rentém las mans.—A. Doria: No va mal.—M. Plana: Es algo incorrecte, y no 'ns podem entretenir en arreglar-la.—A. R. T.: Ho tornarem á llegir, y en tot cas, ja ho sab.—Dos republicans: No 'ns convé.—A. G. Méndez: Cursileta.—Joseph Ventura: Bastant pobra.—Norat: ¡Inocent!—Congre Gros: La figura ja está bé; lo que no está bé son els accessoris.—J. Costa Pomés: Rebut l' original, y disposi.—M. de C.: ¡Ja es ben mascle?—Padri Drapayre: Carta Correo.—Ramonet: Enterat y 's cumplirá l' encárrech. Gracias per l' invitació que 'ns feya de pujar aquí dalt.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.